

SERFŐZŐ SIMON

Átváltozva

Pócs Évának, a Zagyvarékas hiedelemvilága szerzőjének

Többé ne ijesztgessen

Sötétség zúgott.
Kéménylyukak bújtak be a házakba,
furakodtak a vályogfalban.
Sodorta hullámain a víz.
Szél lobogott.
Felsodorva egy fára,
gazdátlan esernyőt forgatott a gáton,
ami aztán, mint valami fekete lélek,
csüngött a legfelső ágon.

Három kazal eltűnt,
s egy asszony is
a fergeteg időben,
repkedő vaksötétben.
A nyitva maradt kapu
magától nyílt-csukódott,
napokig nyikorgott,
mintha jajgatott volna.
Egy lépés nem sok,
annyi se mert belépni rajta.

Hogyisne!
Hogy valakit a kút gémje elkapjon,
s belerántson a mélybe?

Az esernyőnek kellett
leesnie a fáról,
hogy a portán újra kakasnyom kaparjon,
szaladjon a por, mint az egér.
Megkerüljön, aki eltűnt.
Ne ijesztgessen többé
senkit a kútgém.

Azt látják

Kakas kukorékol,
csakis az öreg tyúkpásztor lehet.
Más ilyentájt, éjfélkor,
kakas képében
fel nem szállna a kerítésre.

Ám hajnalban az ablakból
többen is látják,
ballag a rongyos ólak megett.
Mintha a felesége lenne,
lépdel utána az öreg gereblye.

De azt is csak képzelik!
A gereblye tejfogait rég elhullajtva,
kint szundít az árokban.
Borszagtól párálló gazdája meg
hajnal óta mellette horkol.
Feje alja vakondtúrás,
takarónak fa árnyékol.

Hiába kutatják

Attól lehet félni,
kicsap a Zagyva,
át a gáton
beloccsan az udvarokba,
bemege az ólba,
nagyházba,
s onnan az asztallal jön ki,
az ágygal.

Hogyne már!
Mostanában csak azt hallani:
a víziborjú éjszakánként
a falu alatt úszkál.
A nádasban csapkodja a vizet.

Mozog tőle végig a part,
mintha sátán kúszna
a föld alatt.

Agyon kellene csapni!
Ám hiába kutatják az ásók,
keresik nappal is.
Behúzódik a padlatokba,
olyankor nem fröcsköl át a gáttetön,
a buborékokat eregeti.

Majd az egyik kapa lemege érte!
De épp csak ledugja fejét,
el is merül a vízben.
Azóta se látták kapálni!

A hullámok mernek csak fürödni.
Azok lubickolnak,
ahogy én szoktam volt
régén a kerítés tövében,
otthon a porban.